

Arrest

nr. 351 688 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 3 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 13 mei 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2025 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Mongolië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader, G.J.J.G. [...] in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "2 ° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1 °, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]"

Betrokkene is ouder dan de in de wet opgenomen leeftijdsgrens en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

- *Attesten OCMW dd. 08.12.2025 op naam van betrokkene en referentiepersoon. Op naam van betrokkene's moeder ligt geen attest voor.*
- *Aanslagbiljet dd. 06.08.2024 op naam van referentiepersoon en de moeder van betrokkene — dit gaat om bestaansmiddelen verworven in 2023 en kunnen in die zin niet getuigen van de actueel ter beschikking zijnde bestaansmiddelen.*
- *Pensioenstortingen op naam van referentiepersoon, meer bepaald 1679,25 euro per maand en invaliditeitsuitkering op naam van betrokkene zijn moeder in november ten bedrage van 1263,75 euro.*
- *Voltijdse arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene dd. 20.03.2026 en 24.03.2026*
- *Attest dd. 20.10.2025 van de Mongoolse autoriteiten waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen eigendommen meer op zijn naam geregistreerd staan, maar dat hij op 25.03.2022 wel een eigendom heeft verkocht.*
- *Attest dd. 20.10.2025 van de Mongoolse Social Insurance Office te Orkhon waaruit blijkt dat hij op datum van het attest niet tewerkgesteld is, geen verplichte bijdragen sociale zekerheid betaalt en hij dergelijke bijdragen wel vrijwillig heeft betaald van juli 2024 tot juni 2025.*
- *Attesten dd. 17.10.2025 uit dewelke moet blijken dat A.U. en B.O. betrokkene's zussen zouden zijn + attest met betrekking tot een naamswijziging van zijn zus U. + verzendbewijzen van geld aan derden (betrokkene's zussen alsook anderen waar geen link mee te vinden is of verduidelijking over werd gegeven)*
- *Verzendbewijzen van geld aan betrokkene op 25.04.2013 voor 50 euro; 06.08.2015 voor 300 euro.*

Op basis van het geheel van documenten toont betrokkene niet afdoende aan dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefvader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan huidige aanvraag.

Voor wat het onvermogen betreft werd een attest dd. 20.10.2025 van de Mongoolse Social Insurance Office te Orkhon voorgelegd waaruit blijkt dat hij op datum van het attest niet tewerkgesteld was, geen verplichte bijdragen sociale zekerheid betaalt en hij dergelijke bijdragen wel vrijwillig heeft betaald van juli 2024 tot juni 2025. Dat betrokkene op datum van het attest niet meer was tewerkgesteld is ook volstrekt logisch daar hij op 04.07.2025 reeds via Duitsland de Schengenzone is ingereisd. Uit het paspoort kan niet blijken dat hij tussen zijn inreis op die datum en de indiening van onderhavige aanvraag nog de Schengenzone zou hebben verlaten, om bijvoorbeeld zijn werk in het land van herkomst terug op te nemen. Betrokkene reisde dus in op 04.07.2025 en dit met een visum bekomen voor zaken. Uit een eerdere visumaanvraag met oog op familiebezoek dd. 02.08.2024 blijkt dat betrokkene op dat moment tewerkgesteld was bij [...]. Het visum werd niet afgeleverd, maar niet omwille van ontoereikende bestaansmiddelen, wel omdat er redelijke twijfel bestond over het voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten. Uit de visumaanvraag dd. 23.06.2025 vervolgens blijkt dat betrokkene op moment van zijn vertrek uit het land van herkomst economisch actief was bij [...], en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om 3 maanden later te claimen dat hij onvermogen en afhankelijk was in Mongolië voor zijn komst naar Schengen. Temeer nu blijkt dat hij dit visum heeft verkregen voor een zakenreis. Verder werd een attest dd. 20.10.2025 van de Mongoolse autoriteiten voorgelegd waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen eigendommen meer op zijn naam geregistreerd staan, maar dat hij op 25.03.2022 wel een eigendom heeft verkocht; mogelijks is betrokkene dus wel degelijk kapitaalkrachtig in het land van herkomst gelet op de verkoop van onroerend goed.

Voor wat de voorgelegde stortingen betreft, kan enkel rekening gehouden worden met de stortingen aan betrokkene. De betrokkene werd 18 jaar in 2012. Er werden op zijn eigen naam twee stortingen voorgelegd, meer bepaald op 25.04.2013 voor 50 euro en op 06.08.2015 voor 300 euro. Uiteraard kunnen deze twee stortingen niet getuigen van het ten laste zijn van in het land van herkomst voorafgaand aan zijn komst naar België en voorafgaand aan huidige aanvraag. Daar betrokkene in 2013 reeds in eigen naam geld ontving, wordt verder niet aannemelijk gemaakt dat derden (zoals de zussen en twee andere personen) op latere tijdstippen voor betrokkene geldstortingen zouden moeten hebben ontvangen. Bovendien blijkt dus dat hij wel degelijk tewerkgesteld was in het land van herkomst en dat hij in 2022 nog onroerend goed verkocht heeft. Gelet uit bovenstaande geheel helemaal niet kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen zou zijn, kan evenmin blijken dat hij van in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn aanvraag op referentiepersoon aangewezen was om in het levensonderhoud te voorzien. Hoewel er dus wel stortingen werden voorgelegd, dient opgemerkt te worden dat het niet ongebruikelijk is dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in de basisbehoeften te voorzien. Daar zijn de transacties van meneer naar volstrekt onbekende een mooi bewijs van. Hoe dan ook kan er geenszins worden besloten dat betrokkene van afhankelijk was van iemand en dus ook niet van referentiepersoon om te voorzien in zijn basisbehoeften. Het ten laste zijn van referentiepersoon wordt dus niet aannemelijk gemaakt.

Daarbij kan dienstig opgemerkt worden dat betrokkene ontegensprekelijk een jonge zelfstandige man blijkt te zijn die wel degelijk in staat is om zelf in het levensonderhoud te voorzien, zowel in het land van herkomst als in België. Hij legde immers twee arbeidsovereenkomsten voor op eigen naam. De situatie van afhankelijkheid is een feitelijke situatie, die zowel dient te bestaan op het ogenblik van indiening van de aanvraag, alsook op het moment van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist dat hij daar ook/nog steeds aanspraak op kan maken op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (RvS, arrest nr. 259 251 dd. 26.03.2024 en RvS arrest nr. 241.179 dd. 30.03.2018). Het is zonder meer een positief element dat betrokkene ook in België op eigen benen wil staan en zich tracht te integreren. Er kan evenwel bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene, gelet op tewerkstellingen die uit het administratieve dossier blijken zowel in het land van herkomst als in het Rijk, ten laste zou zijn van zijn stiefvader. In elk geval kan er geen afhankelijkheid blijken uit de voorgelegde stukken en het geheel van het dossier, niet van in het land van herkomst noch tot op heden. Daarbij is het belangrijk aan te stippen dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sinds 09.10.2025 op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145912 dd. 21.05.2015). Temeer nu blijkt dat betrokkene dus economisch actief was in het land van herkomst en ook heden reeds een tewerkstelling heeft gevonden alhier, hij blijkt aldus een zelfstandige jongeman te zijn die wel degelijk in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. Er is geen sprake van de vereiste afhankelijkheidsrelatie, geen van de overige voorgelegde stukken of stukken waar niet dieper op ingegaan werd in de beslissing (ziektekostenverzekering op naam van alle gezinsleden, bewijzen met betrekking tot het volgen van lessen Nederlands, ...) doen afbreuk aan al het voorgaande.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf op deze wettelijke basis wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van artikel 40bis en 40 ter Vreemdelingenwet, artikel 42 Vreemdelingenwet, artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen,

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” (eigen onderlijning)

2.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

(...)” (eigen onderlijning)

3.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)”

4.

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.” (eigen onderlijning)

5

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

6.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Verwerende partij vraagt een bewijs van onvermogen van het familielid van de Unieburger en dit door aan te tonen dat deze geen inkomsten, noch over onroerende goederen beschikt in het herkomstland.

Eisende partij is van oordeel dat hij wel afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in zijn land van herkomst, minstens dat hij hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen om dit aan te tonen.

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat eisende partij dit bewijs niet afdoende zou hebben aangetoond.

Eisende partij brengt in zijn dossier o.a. een document bij van de Mongoolse autoriteiten van 20.10.2025 met de bevestiging op datum van het attest niet te zijn tewerkgesteld, tevens geen enkele eigendom te bezitten.

Eisende partij heeft in zijn land dan ook geen inkomsten en geen onroerende goederen.

De enige attesten die hij hierover van de bevoegde belastingdiensten kon krijgen, werden door eisende partij gevoegd bij zijn dossier.

Dat deze vereiste bovendien geen absolute voorwaarde is.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage van de internetsite <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=234>

“(…)

° Dit betekent dat het moet bewijzen over geen inkomsten, noch onroerende goederen in het herkomstland te beschikken. Dit dient hij/zij te doen aan de hand van een attest of verklaring van het land van herkomst. Omdat dit een negatief bewijs is zal aan deze voorwaarde niet altijd makkelijk kunnen voldaan worden. Niet alle landen registreren immers de onroerende eigendom van hun onderdanen. Ook het feit dat men geen inkomsten heeft zal niet in alle landen bewezen kunnen worden. De DVZ erkent dit probleem en verklaarde mondeling daar ook rekening mee te zullen houden. Bijgevolg is dit geen absolute voorwaarde en is het mogelijk dat men toch een positieve beslissing krijgt wanneer men geen dergelijk bewijs kan voorleggen, als uit het geheel van het dossier blijkt dat de aanvrager recht heeft op gezinshereniging.

° Deze redenering gaat uit van de hypothese dat, wanneer het familielid een (enige) eigendom heeft, hij het goed kan verkopen en leven van de opbrengst. Het familielid zou dan niet meer ten laste zijn. Dit is echter opnieuw een hypothetische situatie die misschien niet mogelijk of wenselijk is. Bijgevolg is ook dit criterium van de DVZ mogelijk strijdig met de richtlijn van de Commissie.

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

8.

Eisende partij is van mening dat hij zijn onvermogen in zijn land van herkomst heeft aangetoond, minstens dat hij al het mogelijke heeft gedaan om het bewijs van onvermogen in zijn land van herkomst te bewijzen en aan te tonen.

9.

Daarnaast motiveert de verwerende partij dat niet afdoende werd aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Ook op dit punt kan eisende partij verwerende partij niet volgen.

Eisende partij verwijst andermaal naar de volgende passage van de internetsite <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=234>

“(…)

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Eisende partij stelt vast dat beiden zijn ingeschreven op hetzelfde adres en dat de referentiepersoon de huisvesting van eisende partij financiert.

De verwerende partij heeft in deze gevallen steeds aanvaard dat de voorwaarde van ten laste zijn werd aangetoond.

Wanneer de verwerende partij van oordeel is dat er geen voldoende bestaansmiddelen bewezen worden, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van de Unieburger en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken te verhelderen of te verduidelijken.

De referentiepersoon is een zelfstandige en de gegevens waarover deze beschikte, zoals de rekeninguittreksel werden de verwerende partij bezorgd.

Achttē verwerende partij dit niet voldoende, dan had zij minstens bijkomende informatie kunnen vragen, doch in dit dossier een weigeringsbeslissing nemen ondanks het feit dat de inkomstenbewijzen in handen van de verwerende partij zijn, is volledig onterecht.

10.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

De bewijzen die eisende partij heeft bijgebracht zijn afdoende. Verwerende partij diende deze te aanvaarden als zijnde afdoende.

Eisende partij beschikt niet over eigendommen en inkomsten in het land van herkomst.

De rekeninguittreksels van de referentiepersoon waarop de inkomsten worden gestort en met de welke ook de kosten van het beroep worden betaald, werden overhandigd aan de verwerende partij.

Bovendien verblijven beiden op het zelfde adres en wordt de huisvesting van eisende partij gefinancierd door de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak (supra) en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

2.1.3. De eerste twee middelen worden samen behandeld gelet op hun onderlinge verknochtheid.

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.1.5. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land

van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]"

De verwerende partij is van oordeel dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd, verzoeker als plus achttienjarige, een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon moet aantonen van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag "*tot op heden*", met andere woorden tot het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Zij stelt vast dat deze afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, en evenmin in België. Wat betreft de afhankelijkheid in België wijst zij erop dat verzoeker ontegensprekelijk een jonge zelfstandige man blijkt te zijn die wel degelijk in staat is om zelf in het levensonderhoud te voorzien in België aangezien hij twee arbeidsovereenkomsten voorlegde op eigen naam. Zij overweegt dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker, gelet op tewerkstellingen die uit het administratieve dossier blijken zowel in het land van herkomst als in het Rijk, ten laste zou zijn van zijn stiefvader.

Verzoeker betwist deze motieven op zich niet, maar verwijst naar de website van kruispuntmi.be waarop staat vermeld dat de DVZ verzoeker als ten laste van de referentiepersoon in België beschouwd als beide ingeschreven staan op hetzelfde adres of als de referentiepersoon de huisvesting van de aanvrager financiert. Verzoeker wijst erop dat aan beide criteria is voldaan en dat hij dus wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon. Hij meent dat de verwerende partij veel te streng is geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Uit artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de aanvrager die ouder is dan 18 jaar "*ten laste*" van de referentiepersoon dient te zijn. De vereiste van een band van reële afhankelijkheid, wat betreft een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan achttien jaar, strekt ertoe het bestaan en de werkelijkheid van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 22 van de Grondwet aan te tonen, die verantwoordt dat een recht op binnenkomst en verblijf wordt toegekend aan een onderdaan die ouder is dan achttien jaar, wegens zijn familiebanden met een Belgische gezinshereniger die hem materieel steunt voor zijn basisbehoeften. Bij gebrek aan die band van afhankelijkheid behoort een bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan achttien jaar, immers in beginsel niet meer tot het kerngezin van de gezinshereniger (cf. GwH 14 september 2023, nr. 117/2023, pt. B.11.2.) Om die reden moet de situatie van afhankelijkheid van een meerderjarig kind ten opzichte van een ouder niet alleen bestaan in het land van oorsprong of origine, maar ook op het ogenblik waarop de aanvraag wordt ingediend en op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

Met betrekking tot de vraag of verzoeker heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn, stelt de Raad vast dat de verwerende partij alle relevante stukken heeft onderzocht en heeft gemotiveerd waarom ze niet kunnen worden aangenomen als bewijs. Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met deze beoordeling, toont hij niet aan dat ze onwettig is of kennelijk onredelijk. Betreffende het stuk van de Mongoolse autoriteiten van 20 oktober 2025 heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom het niet voldoet, zodat verzoeker zich niet kan beperken tot een verwijzing naar dit stuk zonder minstens een poging te doen om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Waar hij stelt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om zijn onvermogen in het land van herkomst te bewijzen, kan alleen maar worden vastgesteld dat hij daarmee niet aantoonde dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft gehandeld waar zij van oordeel is dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat het ten laste zijn in het land van herkomst niet werd aangetoond. Het citaat van de website Kruispuntmi.be doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeker, die verder de beoordeling van de vraag of hij afhankelijk was van de stortingen van referentiepersoon om te voorzien in zijn basisbehoeften -quod non- ongemoeid laat, maakt dus niet aannemelijk dat op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste zijn geweest van de referentiepersoon.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zijn tewerkstelling in België niet betwist. Waar de verwerende partij van oordeel is dat deze eigen tewerkstelling van verzoeker erop wijst dat hij niet ten laste is van zijn stiefvader waardoor hij niet voldoet aan de in artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, kan niet worden vastgesteld dat zij daardoor de toepasselijke bepalingen schendt. Uit het gegeven dat verzoeker over eigen inkomsten in België beschikt kan immers redelijkerwijze worden afgeleid dat hij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373). Met de verwijzing naar de criteria op de website van kruispuntmi.be doet verzoeker hieraan geen afbreuk. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, wijst immers op zich niet op een reële afhankelijkheid. Ook het algemeen betoog dat de verwerende partij te

streng heeft geoordeeld volstaat niet om de concrete motieven van de verwerende partij, die steunen op niet-betwiste feitelijke gegevens en in lijn zijn met de rechtspraak van de raad van State, aan het wankelen te brengen.

Waar verzoeker nog hekelt dat de verwerende partij geen aanvullende info heeft gevraagd, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn belang bij deze grief niet aantoonde, aangezien hij niet aannemelijk maakte welke informatie hij dan wel had kunnen bijbrengen die tot een andere besluitvorming had kunnen leiden.

Het motief betreffende de eigen tewerkstelling van verzoeker en het niet ten laste zijn in België blijft dus ook overeind.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat daarover in de thans bestreden beslissing niet is geoordeeld. Verzoekers kritiek mist dus feitelijke grondslag en is niet dienstig.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 40bis en artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om deze vermeende schendingen uiteen te zetten. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.1.6. De eerste twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. Het derde middel luidt als volgt:

“schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt nu in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur, - 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelswijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker betoogt dat hij alhier zijn familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd en dat het centrum van zijn sociale en economische belangen nu in België ligt. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, aldus verzoeker. Hij meent dan ook dat zijn recht op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is geschonden.

De Raad wijst erop dat de aanvraag die verzoeker had ingediend als doel had de gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader. Nu niet is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk ten laste is van zijn stiefvader, toont hij niet aan dat hij zich nog dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers, terwijl uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94), geldt dat niet tussen ouders en meerderjarige kinderen, wier banden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Deze afhankelijkheidsvereiste wordt in wezen weerspiegeld in de vereiste van het ten laste zijn in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft de bescherming van het gezinsleven reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen. Nu niet is aangetoond dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten laste is van zijn stiefvader, moest niet verder worden gemotiveerd over de bescherming van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt uit niets dat de verwerende partij bij het beoordelen van een aanvraag tot gezinshereniging zich zou moeten buigen over het privéleven van de aanvrager, en moet nog worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit in zich draagt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

2.2.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS